

jerbasi na glavi po klanec proti domu. Mi otroci pa seveda za njimi. Nisem mogel razumeti, kaj naj to tekmovanje pomeni. Blizu botrove hiše je prva med tekmovalkami pogledala nazaj, pa je menda stopila na kak kamen, ker je čudno zakrilila z rokami, jerbasi pa je odletel na tla. Iz njega se je zakotalila potica, mesnina, nekaj pirhov pa se je pri tem zmečkalo. Preden je mogla pobrati blagoslovljena jedila nazaj v jerbasi, jo je že prehitela druga tekmovalka. Okrog zamudnice se je nabralo v hipu več ljudi in tudi botrček je stopil iz kovačnice, da bi videl, kaj se je zgodilo. Nekateri so se zamudnici celo smejali. Meni se je vsa zadeva zdela nerazumljiva. Vprašal sem botrčka, zakaj dekleta tako hite proti domu.

»To je pa taka navada pri nas,« je rekel. »Pravijo, da se ona, ki prehiteli vse tovarišice na poti od blagoslova, tisto leto gotovo omoži.« Zdaj sem razumel vse to ravnanje. Tudi zvečer smo se o tem menili. Boter nam je pojasnil, da je to stara navada, ki pa nič ne pomeni in je le bolj ljudska šala. Zraven pa je še dodal: »Naši ljudje so še vedno precej vraževerni. Pa tudi nekoliko robati. Če se komu pripeti kaka nezgoda, jim je to še v zabavo in planejo v smeh, namesto da bi priskočili na pomoč. Hodil sem dosti po svetu in videl, da niso povsod tako brezutni.«

Te botrove besede sem si prav dobro zapomnil.

V soboto popoldne smo šli k fari k vstajenju. Doma je ostala samo botrova žena z malim Jernejčkom, ki mu še vedno niso šli iz spomina »lavbalji« pri božjem grobu.

Pred župno cerkvijo smo se zbrali za našim podružnim banderom s sliko svetega Janeza. Težko bandero so nosili trije močni fantje. V vetru jih je malo zanašalo in krivilo, pa so se junaško upirali tej sili. V sprevedu smo molili in šli lepo v parih, otroci naprej, ostali pa za nami. Zdelo se mi je, da hodimo lepše kot včasih po mestnih ulicah, ko se nenadoma odtrga kje trop tovarišev in nam potem pravijo, da nismo ovee brez pastirja, ampak — kozli.

Veliko nedeljo smo šli k maši in nauku, potem smo pa bili ves dan doma. Taka je namreč navada v onem kraju. Pravijo, da se ne spodobi hoditi niti k sosedom, ker je prevelik praznik.

To praznovanje velike noči pri botrčku mi je ostalo v zelo živem spominu. Škoda le, da so prazniki tako hitro minuli in sem moral zopet v mesto.

Ivan Dodič

Vrtnica

(Legenda)

*Ko umiral Krist ob uri tretji
na križu je zaničevan,
nebo je žalostno zastiral
oblak težak in ves temán.*

*A trnjeva je krona težka
ranila čelo mu potnó,
iz ran nešteti kri je rešnja
takrat kapljala na zemljó.*

*Ko rezali nebo so bliski
in stresal zemljo grom strašan,
vsak juđ in vernik blizu križa
v tej grozi bil je ves plašán...*

*In preden Krist je glavo nágnil,
poslednjič se ozrl v nebo,
vihar zbesnel je, križ zamajal —
del krone vrgel na zemljó...*

*Krvi se trnje je napilo
in zrastel cvet je lep, rdeč,
tam zrastla trnjeva je roža,
a cvet bil njen je živ, dehteč.*

*Tako je Krist v poslednji uri,
ko čutil več ni bolečin,
ustvaril vrtnico nam krasno
v trpljenja svojega spomin.*